

Přenesené
hory

TAMI FISCHER

ROMÁN

Prenesené
hory

Original Title: Moving Mountains
Copyright © 2021 by Knaur Verlag.
An imprint of Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Munich

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Štěpánka Syrová, 2024
Cover © Martin Kopecký, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4764-1 (pdf)

TAMI FISCHER

*Přenesené
hory*

přeložila Štěpánka Syrová

*Pro Michelle a Halila.
Budu vás navždy milovat
a nikdy na vás nezapomenu.
Slibuji.*

Kapitola 1

SAVANNAH

Nemohla jsem se nadechnout. V uších mi hučelo a začínala jsem se třást. Naposledy jsem vzlykla a pokusila se to zamaskovat odkašláním. Nic se ale nezměnilo. Měla jsem pocit, že se dusím. *No tak, nadechni se. Zvládneš to. Panická ataka je to poslední, co teď můžeš potřebovat.*

Neodvážila jsem se zvednout oči a podívat se na rodiče. Nemohla jsem se hýbat, nemohla jsem se dotknout ani omelety na snídaňovém talíři.

Jejich slova se mi nemilosrdně opakovala v hlavě jako ozvěna a jejich zrada mě ranila tak hluboce, až mi bylo zle.

Rozvod.

Prodej domu.

Konec mé terapie. *Mojí terapie!* Už žádné sezení s doktorkou Dreyerovou, žádné rozloučení, žádný poslední rozhovor. Prostě... nic. A to po všech těch letech, kdy pro mě byla doktorka Dreyerová tak důležitá.

Rána, kdy jsem mohla bezstarostně snídat s rodiči na terase, byla jednou provždy pryč. Prostě mi vzali jednoho z nejdůležitějších lidí v mém životě. A tak dlouho mi něco předstírali, jen aby mě teď naráz tím vším ranili a nechali mě napospas té spoušti.

Táta hluboce zavzdychal a s bohorovným klidem odložil skleničku s čerstvým pomerančovým džusem. Nasadil smířlivý tón. „Savy, zlatíčko. Zní to hůř, než to ve skutečnosti je. Tvá matka a já jsme to

rozhodnutí odkládali jenom proto, že to bylo pro tebe to nejlepší. Nechceme tě zranit a myslíme si, že když se ti teď daří líp, nastal na to vhodný okamžik.“

Koutkem oka jsem zahlédla, jak máma vydatně přikyvuje. „Tvůj otec má pravdu. Ostatně na tebe nemůžeme brát ohledy věčně a odkládat vlastní život. Zvlášť, když jsi teď v jednadvaceti oficiálně dospělá.“

Nemohla jsem se ubránit tomu, aby mi neuniklo další vzlyknutí a nezačaly mě pálit oči za sklíčky brýlí. Holá rozzuřená bezmoc. Nechtěla jsem ale, aby to viděli, jinak by mě vůbec nebrali vážně. Musela jsem se nějak dát dohromady.

Vší silou jsem se přiměla podívat se rodičům do očí. V hlavě jsem si už dávno všechna ta správná slova srovnala: *Jak mi to můžete udělat? Přišli jste o rozum? Tak dlouho už nejste pár a tajíte to přede mnou, zatímco celý svět o tom ví? Jednoduše prodáte náš dům, v kterém jsem s Mitchem vyrostla? Jak si můžete dovolit jen tak mi vzít doktorku Dreyerovou? Potřebuju ji! O tom nemáte co rozhodovat!*

„Mrzí mě to,“ špitla jsem místo všech těch slov, která bych nejraději vykřičela do světa. Stačil ale jeden jediný pohled do jejich očí plných očekávání, chtěli pro mě přece to nejlepší...

Prostě jsem to nedokázala. Jako obvykle.

Rozšklebená rána v mém hrudníku prostě spolkla tu zlost, i když byla tak palčivá, žhavá a divoká a nezkrotná. Jenomže najednou byla pryč a s ní i všechna moje síla. Zůstal jen pocit prázdnoty.

Přiměla jsem svoji pusou vyřknout slova, i když mé hrdlo bylo sevřené jako vždycky. „Ještě o tom nemůžu mluvit. Potřebuju čas. Mrzí... mě to.“

Máma prudce vydechla, znělo to skoro vynervovaně, ale přikývla. Táta vypadal o něco nadějněji. Dokonce se na mě usmíval. „Samozřejmě, miláčku. Vezmi si všechnen čas na světě, ano? Kdybych pro tebe mohl něco udělat, prostě mi zavolej.“

V duchu jsem měla okamžitě připravenou vzdorovitou odpověď. *Co pro mě můžeš udělat? Vrať mi zatraceně doktorku Dreyerovou!*

Nejradši bych tu myšlenku vyslovila. Jenomže já jsem já. A každý ví, že odvahy není zrovna můj šálek kávy. A rozhořčení nad tím, že nejsem odvážná? To jsem naopak mohla rozdávat.

Pocit otupělosti ve mně sílil a moje ruce byly čím dál tím chladnější a zkrěhlejší. Musela jsem odsud. Panická ataka se rozjížděla a nemohla jsem připustit, aby tady a teď propukla naplno. Musela jsem být co nejrychleji o samotě. Proto jsem jenom přikývla, hodila si kabelku přes rameno a mechanickými kroky jsem odešla z terasy domu rodičů. Ani jsem se nerozloučila, stejně jako oni.

Šla jsem ke svému autu jako řízená na dálku a sedla jsem si dovnitř.

Tempo se mi neustále zrychlovalo a v hrdle jsem měla vyschlo. Do háje, jak mohlo být hned po ránu takové vedro? Bylo mi to jedno. Nic už nebylo důležité. Proti panické atace se už nedalo nic dělat. Svět byl zpomalený a rozmazaný jako ve zpomaleném záběru, zatímco já sama, moje srdce, krev i myšlenky byly jako splašené.

Aniž bych o tom přemýšlela, přiměla jsem svoje ruce, aby nastartovaly. Zpátečka. V tomhle stavu bych se sice nikdy nezapojila do čilého provozu ve Fletcheru, ale nutně jsem musela pryč z téhle ulice. Odjížděla jsem z pozemku rodičů. Domov. Dům, kde jsem s bráchou Mitchellem vyrostla, kde jsme strávili celé svoje dětství. Dům, který teď naši rodiče *prodají*. Protože se nechají *rozevst*. Protože už dávno netvořili pár a věděli to všichni kromě mě, protože se nikdo neodvážil mi tuhle novinu sdělit.

Odjížděla jsem pryč.

Zdávalo se mi, že se mi před očima všechno bortí.

A teď jsem padala i já. Ne, jela jsem. O jednu příčnou ulici dál, víc jsem nezvládla. Prostě jsem zaparkovala na kraji ulice.

Vypnula jsem motor, zatáhla ruční brzdu a rozpouštěla se v slzách jako cukrová vata v kaluži. V slzách, které jsem už nedokázala zadržet.

Ne že by to pro mě bylo něco nového. Koneckonců jsem byla Savannah Moorová.

Bolest byla mým nejvěrnějším průvodcem.

Kapitola 2

MAXX

Celým traktem pronikal ohlušující tón signálu. Jako každé ráno mě to okamžitě probudilo a posadil jsem se na palandě. A jako každé ráno posledních tisíc sto devadesát dva dní následně zaznělo cvaknutí elektronického zámku našich mřížových dveří. Jeden z dozorců, Carmichael, se opřel o naši celu. „Ven z peřinek, cukrátko! Snídaně se nepřipraví sama!“

Se sténáním jsem si protřel oči. Ze všech dozorců nás dneska ráno musel budit zrovna ten idiot Carmichael. Jeho trapná hláška byla pokaždé stejná, tak jako závan alkoholu, který jsem cítil až na svojí tvrdé matraci.

Carmichael si narovnal pásek pod břichem, zvedl pohled – a čučel přímo na mě. „Půjdeš se mnou, Williamsi,“ zavrčel. „Dneska smíš...“

„Konečně mě propustí,“ skočil jsem mu do řeči a zaculil se od ucha k uchu. „Už to začíná? Myslel jsem, že bych ještě mohl...“

Přiskočil k palandě Rae Joea a ke mně. „Ty malej bastarde, nevím o tom, že bych ti dovolil otvírat hubu a už vůbec ne mě přerušovat.“

Sotva jsem se udržel, abych neobrátil oči v sloup. Vážně si myslí, že mě bude poslední den takhle ponižovat? Na to může zapomenout. Dneska je den, který jsem si v kalendáři označil už asi před rokem: den mého propuštění.

Dnes budu konečně zase svobodný. Budu to zase já, Maxx Williams, úplně obyčejný, dvaadvacetiletý, plně integrovaný americký občan. Tam venku. Ne už mezi vysokými zdmi z betonu

a spoustou ostnatého drátu. Proto mi bylo srdečně jedno, jak s Carmichaelem mluvím. Koneckonců už mi nemohl nijak ublížit.

„Prosím *mnohokrát* o odpuštění,“ řekl jsem tónem, z kterého sarkasmus jen crčel. „Za žádných okolností vás už nikdy nebudu přerušovat, pane.“

Carmichael vypadal zjevně zmateně – přece jen jsem byl známý jako *vzorňák* – nebo mezi ostatními vězni jako *vlezdoprdelka*, co se vždycky chová správně, byla zařazena do nižšího bezpečnostního stupně, a proto požívá drobné výhody.

Carmichael přimhouřil oči na škvírky a jeho úzce sestříhaný knírek nad horním rtem se zachvěl, když sešpulil pusu. „Nedělej ze mě blbce, Williamsi. Ještě jsi tady a ne venku, takže si dávej bacha, jak se mnou mluvíš, jasný?“

Sedl jsem si ještě vzpřímeněji, jak jen mi to nízký strop cely a horní patro palandy umožňovaly. „Rozumím, pane. Už se to nikdy nebude opakovat, pane Carmichaele.“

Carmichael očividně přemýšlel, jestli mi má udělit ještě jednu poslední lekci. Vtom si Rae Joe na posteli pode mnou neuvěřitelně ulevil.

Protáhl jsem obličej. „Do prdele, RJ, ne hned takhle po ránu.“

Dokonce i Sally a Trez z vedlejší cely začínali Rae Joea proklínat, ale ten se jenom chechtal.

Carmichael s odporem odstoupil. „Tak pohyb, nebo si dojdu pro posily, vy mizerní malí... Pro kristapána, Browningu! Do prdele, to páchne jako deset chcíplejch krys!“

Tentokrát jsem nemohl jinak a rozesmál jsem se s ostatními spoluvězni, i když mi z Rae Joeovy smradlavé bomby bylo nanic. Než stihl Carmichael sáhnout k násilí, poslechli jsme jeho rozkaz a slezli z úzkých postelí.

Kluci odvedle a RJ se vydali na cestu do kuchyně, já ne. Neudálo se nic víc než drsné poplácání po rameni od Sallyho a několik vět ve smyslu „hodně štěstí“ od Treze a Rae Joea. Rozloučili jsme se už včera, a i když se nikomu nepodařilo sehnat alkohol, obstaral nám Nigel dvě krabičky cigaret. A to bylo všechno.

Odešli jsme z bloku s celami a Carmichael mě předal jednomu staršímu dozorcí, který mě měl dovést k mému sociálnímu pracovníkovi. Postupně jsme prošli několika zelenými vysokými bezpečnostními dveřmi, které se otvíraly, jakmile se předchozí za námi zavřely. Připadal jsem si divně, že si s nikým nepovídám, i když jsem se s dozorcí nikdy nebavil rád. Očekával, že se rozloučím? Co říkali při propouštění ostatní vězni?

Konečně jsme došli do části vězení, kterou jsem už dávno neviděl: k východu.

Byl jsem čím dál rozčilenější. Bože, vážně se to děje. Po celé té době se to konečně opravdu děje, není to jenom sen!

I když byly dveře a okna z mléčného skla, nikdy jsem nepociťoval těšení na svobodu tak silně. První okamžik tam venku jsem si za poslední čtyři roky představoval snad tisíckrát. Nemohl jsem se dočkat, až vystavím svou tvář slunci, zavřu oči a zhluboka se nadechnu. V nejlepším případě ucítím nejen suchý letní vzduch, nýbrž i kouř cigarety. Naštěstí jsem si jeden skoro prázdný balíček schoval pod oblečení, kouskem látky jsem si ho přivázal k noze. Ten okamžik štěstí musím ale odložit, dokud nebudu pryč z pozemku věznice. Člověk nakonec nikdy nemohl být dost ostražitý, i když za chvíli už budu oficiálně svobodný muž.

Když konečně došlo k tomu, že mi můj sociální pracovník pan Vargas podal papírovou tašku s oblečením, v kterém jsem sem před čtyřmi lety přišel, tep mi běsnil a nedokázal jsem potlačit úsměv. Konečně vylezu z té podělané díry jménem Státní věznice Maine!

„Tady prosím, Maxxi.“ Pan Vargas se příjemně usmál a vtiskl mi do ruky další tašku. Byla z šedého igelitu a překvapivě těžká. Očividně četl v mém obličejí otázku. „To je od vaší rodiny. Váš bratr donesl oblečení. Jestli chcete, můžete se hned převléknout.“ Ukázal na šedé dveře.

Jenom jsem přikývl a vstoupil do malé místnosti, abych se převlékl.

V tašce nebyly žádné nápadné oděvy. Jenom džíny, které mi byly trochu krátké, černé tričko s výstřihem do V a stříbrně šedé sportovní boty od New Balance.

Hrudníkem mi projelo zvláštní vzrušení. Vzpomínal jsem si na tenhle pár bot. Byly to moje boty. Koupil jsem si je krátce před tím, než jsem... než se stalo tohle. Zatraceně, pořád vypadaly jako nové. Tričko a džíny nebyly moje, ale stejně jsem z nich měl radost. Pro většinu lidí by tohle všechno nebylo nic zvláštního. Pro mě ale tyhle věci byly nesmírně cenné, až se mi sevřelo hrdlo. Bylo to dávno, co mě něco takhle emočně dostalo. Naposledy to byl rozsudek soudu, který mi připravil cestu na svobodu.

Když jsem se převlékl a zastrčil si krabičku cigaret do zadní kapsy džínů, vyšel jsem z malé místnosti zase ven. Vězeňské oblečení, tedy zelené kalhoty, zelené tričko a bílé tričko s dlouhým rukávem, jsem položil na hromádku na stůl vedle pana Vargase. Starý pán mi poklepal na rameno. „Maxxi, nezapomeňte. Kdykoli mi můžete zavolat. Moje vizitka je v papírové tašce, ale pro každý případ jsem poslal ještě doporučený dopis na adresu vašich rodičů. Najdete tam moji mailovou adresu, telefon do kanceláře a mobil. Víím, že moji pomoc nechcete využít, ale pokud bych pro vás přece jen něco mohl udělat, jsem kdykoli k zastížení. Prostě se ozvěte.“

„Jasně, děkuji,“ řekl jsem, vzal papírovou tašku a kývl na pana Vargase. Oba jsme věděli, že ode dneška už se nikdy nevidíme ani neuslyšíme, ale i za to jsem byl víc než rád. Chtěl jsem začít úplně od začátku, začít novou kapitolu.

Ne, do háje, chtěl jsem začít psát docela novou knihu, protože listy té staré knihy byly úplně zažloutlé od spousty nikotinu, špatných rozhodnutí a večírků. Zvlněné, potřhané a opotřebené, protože s nimi nebylo dobře zacházeno. I kdybych do ní začal psát docela novou kapitolu, páchl by každý nový list až do konce po sračkách, protože celá ta věc se koupala několik let v hnoji. Proto jsem musel vypadnout z Maine. Proto a kvůli všem těm věcem, co mě s tímhle zpropadeným státem spojovaly.

Obrátil jsem se na Fleminga, strážce, který mě sem dovedl, a pokusil jsem se o úsměv. „Na shledanou nikdy.“

Starý muž si odfrkl, ani jsem nedokázal říct, jestli opovržlivě nebo pobaveně.

* * *

A pak konečně nastal ten čas. Šel jsem k východu, otevřel dveře s mléčným sklem, zhluboka se nadechl a...

Byl jsem volný. Byl jsem svobodný.

Nohy se mi daly do pohybu, jako by byly na dálkové ovládání. Teplý, čerstvý vzduch letního rána mi zavanul do tváře a žhavé sluneční světlo mě oslnilo. Bylo ticho. A klid a mír, pokud se to dalo říct o parkovišti u věznice.

„Maxxi!“

Při zvuku známého hlasu mi spadlo srdce do kalhot a otočil jsem se. Naplnila mě úleva, když jsem na parkovišti uviděl svého staršího brácha. A vedle nenápadného stříbrného auta nestál jenom on, ale i můj nejstarší a nejlepší kámoš Creed.

Rozběhl jsem se a cítil, jak se mi na tváři šíří úsměv. Když mě Creed pevně objal a zasmál se, bylo to jako ve snu. Vypadal přesně tak jako při poslední návštěvě: měl krátce sestřižené tmavé vlasy, hranatou bradu, vzpřímenou postavu a oči plné vřelosti a šibalství.

Další na řadě byl brácha. Objali jsme se stejně pevně a on mě s úlevným úsměvem poplácal po zádech. Vyloženě jsem cítil, jak se mu při tom uvolnila ramena.

„Rád tě vidím, skrčku. Konečně je to za námi.“ Odtáhl se ode mě. Chester se smál široce a upřímně, až se mu šedé oči zmenšily. Byl dost opálený od sluníčka a hnědé vlnité vlasy mu mezitím vyrostly tak, že mu sahaly po ramena.

Nevěřícně a dojatě jsem se taky zasmál. „Do prdele, fakt jsem to zvládl.“

Creed vtiskl bráchovi do ruky klíčky od auta. „Neztrácejme čas. Rychle odsud zmizme a už se sem nikdy nevracejme.“

„Nic neudělám radši.“ U srdce se mi ulevilo. Nejradši bych si zakouřil, ale na to budu mít čas později. Jestli se nic nepokazí, dokonce celý zbytek života.

Uvnitř vyhřátého auta jsem si nevezl dozadu, ale rovnou na místo spolujezdce.

Nervózně jsem si rukama přejel po nohou, po drsné látce džínů, které nebyly moje. Nebo byly moje od teď. S lačností jsem nasál vůni lehce zaprášené kůže v autě a opřel jsem se, zatímco brácha nastartoval a odjížděl pryč z parkoviště Státní věznice Maine.

Creed mi položil zezadu ruku na rameno a lehce mě stiskl. „Od teď bude všechno jinak, Maxxi. Uvidíš. Od teď bude všechno dobré.“

„Tos mi říkal poslední měsíce při každý návštěvě,“ namítl jsem posměšně.

Projeli jsme otevřenou závorou kolem vrátnice a vysoké zdi jsme nechali navždycky za sebou.

Brácha se na mě usmál. „Protože je to pravda. Vítej na svobodě, Maxxi.“

Kapitola 3

SAVANNAH

Zamyšleně jsem si upravila puntíkovanou spodní část bikin a zabořila jsem se hlouběji do lehátka u bazénu. Rychle jsem otočila stránku. Oči mi neklidně těkaly z řádku na řádek, čím dál rychleji a zoufaleji. *Ne, ne, ne! Je Štědrý večer! Tohle mi prosím nedělejte!*

Na jednu stranu jsem chtěla, aby ta hloupá kniha konečně skončila, na druhou stranu jsem ji milovala a vůbec jsem nechtěla, aby někdy skončila. Byl to druhý díl vánočně-romantické ságy a hlavní hrdinka Kate se právě snažila běžet sněhovou bouří, aby své největší lásce Samovi zabránila oženit se s jinou. Ale vzhledem k tomu, jak málo stránek už zbývalo, to mohlo skončit jedinež tragédií!

Za svými obrovskými žlutými slunečními brýlemi jsem bojovala se slzami, zatímco z repráček se ozýval klidný elektronický remix. Předě mnou, v bazénu koleje, byla polovina plaveckého týmu univerzity ve Fletcheru a spousta holek, které jsem tu už potkala, kdykoli Austin pořádal večírek. Všichni se smáli, házeli si nafukovacím míčem nebo zívali na nafukovacích matracích – přece jen bylo skoro čtyřicet stupňů. Chvějící se vzduch byl plný zápachu chlóru, opalovacích krémů, spáleného dřevěného uhlí a steaků. Ovšem já jsem byla natolik ponořená do příběhu, že se mi zdálo, jako by všechno vonělo sněhem, skořicí a ohněm v krbu. Mé vlhké oči se posouvaly dál slovo za slovem. Docházel mi dech. *Jestli se Sam Trina neožení s Kate, přestanu tu ságu číst!*

Bylo mi chladno, přestože mě na pihovaté pokožce páčil letní žár. Mitchell, Summer a Ella mě několikrát lákali do bazénu na

dobu delší než deset minut, ale nechtělo se mi s nimi slavit. Prostě jsem si jenom chtěla číst, užívat si počasí a sem tam se zchladit. Večírky stejně nebyly nic pro mě. Ne, že bych je vůbec nemohla vystát, ale někdy mě prostě vysávaly. Mám-li být upřímná, nechtěla jsem dneska vůbec jít mezi lidi. Což jsem vlastně nechtěla už od toho rozhovoru s rodiči před pár dny. Musela jsem se donutit, abych sem šla, protože jsem věděla, že druhá možnost by byla ještě horší: ležet v posteli a spát tak dlouho, dokud se závaží na mojí hrudi samo nerozplyne. Ne že by to skutečně pomohlo, ale spát znamenalo nemuset nic cítit. Útěk před sebou samou a před svými myšlenkami. To byl taky důvod, proč jsem tak často odmítala párty nebo herní večery s přáteli. Jenomže teď už jsem nechtěla před sebou utíkat. Strach ze strachu mi vzal už tolik možností, a čím líp se mi dařilo, tím větší byla moje obava, že by se to zase mohlo změnit. Ale s tím teď byl konec. Už mě omrzelo schovávat se a přicházet o tolik života. A proto jsem byla pyšná na to, že jsem navzdory svojí náladě byla dneska tady. Na bazénovém večírku u kamaráda z dětství Austina, vybavená knihou a obrovskými slunečními brýlemi, takže jsem nejspíš vypadala jako masařka. I když jsem nenašla s ostatními – velký pokrok bylo už jen to, že jsem sem šla.

Otočila jsem stránku. Někde v povzdálí jsem vnímala hlas svého bratra Mitchella, který něco volal na spolubydlícího Todricka. Zvedla bych oči, abych se podívala, co právě dělají, jenomže Kate se zrovna zhroutila do sněhu a chtěla to vzdát. *Ale ne, prosím, Kate, vstávej!* Vzlykla jsem. To nemohla být pravda. Ne po tom všem, co jsem s ní a se Samem prožila na posledních čtyřech stech stranách!

Mojí paže se dotkla něčí ruka. „Savy?“

S výkřikem jsem se posadila a zavřela jsem knihu. „Co?! Co se děje?“

S úsměvem a celá mokrá se přede mě postavila Ella a zastínila slunce. „Ty bys nepostřehla, ani kdyby vybuchla bomba, vid’?“

Odkašlala jsem si, aby si nevšimla, že jsem se předtím málem rozplakala. Nevolky jsem do knihy zasunula záložku a strčila knihu

do batohu s obrázkem Minnie vedle lehátka. „No, to dělá dobrou knihu dobrou knihou. Navíc je to zrovna hrozně napínavý.“

Ella byla jednou z mých nejlepších kamarádek. Znalý jsme se od doby, co jsem byla schopná si pamatovat, a všechno jsme spolu sdílely a prožívaly. Studovala literaturu a chodila také na univerzitu ve Fletcheru.

Vyždímala si plavé vlasy dlouhé po ramena, takže na rozpálenou dlažbu dopadly kapičky vody. „Co vlastně čteš?“

„Bolavé srdce a vánice. Je to druhý díl vánoční pudinkový ságy.“

„Páni. To jenom ty můžeš číst v tak parném létě vánoční příběh.“

„Nemůžu za to. Ta knížka si vybrala mě, ne naopak. Když začnu číst nějakou ságu, musím ji přečíst jedním tahem. Je to něco jako přírodní zákon.“

Koutkem oka jsem zahlédla, jak právě při vodním wrestlingu shodili Summer Todrickovi z ramen, takže s plesknutím přistála ve vodě. Dvě holky, které seděly na kraji bazénu, vyjekly, když je voda postříkala od hlavy k patě.

Ella mě chvíli pozorovala. Krátce nato se na jejím čele objevily ustarané vrásky, které ve mně okamžitě vyvolaly nepříjemný pocit.

Na srdceryvnou knihu jsem teď mohla zapomenout.

Sedla si na své lehátko vpravo vedle mě. „Chceš mluvit o tý včerejší zprávě?“

Přestože jsem tu otázku čekala, při jejím vyřčení jsem strnula. Začala jsem si mazat své pihovaté paže opalovacím krémem s ochranným faktorem 50.

Jestě jsem se tomu rozhovoru mohla vyhnout. Den by zůstal krásný, nezakrytý temnými myšlenkami, které jsem dnes úspěšně potlačovala. Jenomže kdybych to udělala... zase bych před tím utíkala. Přitom jsem si slíbila, že se od nynějška věci změní.

Z toho důvodu jsem posbírala veškerou odvahu a posadila jsem se. „Tak dobře. Před několika dny mi rodiče...“

„Pozor!“ zakřičel Todrick z bazénu, a o vteřinu později zasáhl Ellu nafukovací míč do obličeje. Vyděšeně jsem vyjekla a Ella zasténala.

„Au, zatraceně!“ hekla a rozzlobeně se podívala směrem k bazénu.
„Co to má znamenat, Todde?“

„Promiň, El! Nebylo to úmyslně, chtěl jsem trefit Mitchella!“

„No jasně.“ Oběma rukama hodila míč zpátky do bazénu. Mitchell ho chytil ve vzduchu a omluvně se na Ellu usmál. „Díky, Elmo!“

Vedle něj Summer vylézala z bazénu, odhrnovala si dozadu dlouhé vlasy a upravovala si dvojdílné plavky. Díky bílé látce vypadala ještě opálenější, než už to léto byla. Summer měřila víc než metr osmdesát, měla ženské křivky a nejdelší nohy, jaké jsem kdy u živého člověka viděla.

Se spokojeným povzdechem přišla k nám a celá mokrá si lehla na lehátko vedle Elly. „Sice bych letos v létě radši s váma letěla do Cancúnu, ale tohle taky není k zahození.“

Podívala jsem se omluvně na Ellu, pak jsem se otočila na Summer a mírně jsem se pousmála. „Když zaplatíš hotel a letenky, hned se přidám, slibuju.“

„Co třeba splátky? Úvěr u banky?“

„Člověk nesmí utrácet peníze, který nemá, Summer.“

Zaculila se. „Tak to si budeme muset vystačit s bazénem u Austina a dalších kolejáků. Sav, řekni, jak je to s tou tvouj včerejší zprávou?“

Srdce mi spadlo do kalhot. Od toho hrozného rozhovoru s rodiči jsem nedělala nic jiného, než kula plány. Dokonce jsem si kvůli tomu založila seznam. Minulou noc jsem o tom nakonec napsala Elle a Summer. Aspoň určitým způsobem. Psala jsem, že chci „změnit svůj život“ a že „začnu hned svoje plány uskutečňovat“. Přestože jsem s nimi obvykle všechny svoje starosti ihned probírala, o mé snídani s rodiči pořád nic nevěděly. Tentokrát to ale bylo jiné. Nechtěla jsem znít pošetile, proto jsem se snažila nevěřit tomu, že mi rodiče zničili život. Jenomže malý, uplakany kousiček mého srdce to přesně tak vnímal. Potřebovala jsem čas pro sebe. Dost času, abych zjistila, co mám teď dělat. Necítila jsem se právě tak, že bych mohla hory přenášet, ale chtěla jsem to aspoň zkusit.

Proto jsem se rozhodla konečně si o tom promluvit se svými kamarádkami. Poslala jsem jim tu zprávu a nebudu už před tím útkat.

Chvilíčku jsem přemýšlela, jak bych to nejlíp vyjádřila. Nedomnívala jsem sama přesně říct, k čemu sloužil ten seznam, který jsem začala psát. Ztuhlými prsty jsem si sundala sluneční brýle. „Chci opustit svou komfortní zónu,“ pokusila jsem se to vyjádřit s nepřeslechnutelnou opatrností v hlase. „Chci... chci dělat věci, co jsou jenom pro mě a na který jsem si doteď netroufala. Prostě už nechci mít strach. Proto jsem si napsala seznam věcí, který chci udělat.“ Plná nedůvěry jsem se podívala na Ellu a Summer. Nejspíš jim bude ten nápad připadat bláznivý. Byl bláznivý! A dětinský.

Ella se na mě ale usmála. „To zní skvěle. Opravdu.“

S úlevou jsem vydechla a povolila ztuhlá ramena. „Jo?“

„Samozřejmě!“ řekla i Summer. Vstala a vytáhla mě do stoje. Okamžitě jsem musela zaklonit hlavu. Přece jenom jsem se svým metrem šedesát byla trpaslík, zvláště vedle ní. Povzbudivě se usmívala. V její tváři ale nebyla ani stopa po pobavení, takže jsem si oddechla. „Je zatraceně těžký vyjít ze svojí komfortní zóny. Je skvělý, že se o to snažíš. To by se mělo oslavit!“

Hrdlo jsem měla stažené dojetím a usmívala jsem se na svoje kamarádky. Možná to na první pohled nevypadalo jako zase tak velká věc, ale pro mě to velká věc byla. Nejradši bych jim ihned skočila do náručí.

Summer se rozhlížela, dokud jí pohled nepadl na jednu osobu v bazénu. „Hej, Austine! Kde je ta jahodová bowle, co jsi o ní mluvil?“

„Bejváš tady dost často, Andrewsová!“ volal z vody Austin, aniž by se chystal vylézt z bazénu. „Prostě zajdi do kuchyně a podívej se!“

Summer obrátila oči v sloup. „Člověk aby tu všechno dělal sám. Pojdte se mnou!“ Bez námitek jsem se nechala kamarádkami odtahnout přes vyprahlý vyhřátý trávník do domu.

„Smíme se ptát?“ zeptala se Ella, když jsme bosy a v bikinách vešly do kuchyně.

„Jasně,“ odvětila jsem hned a netušila, co mě čeká. „Cookie?“

„Pořádný cookie,“ nato Summer a vyndala z chladničky mísu s bowlí.

Cookie bylo naše bezpečnostní slovíčko. Když jsme se bavily o věcech nebo tématech, která pro některou z nás byla obtížná, slůvko *cookie* znamenalo konec. Díky tomu všechny ostatní věděly, že jsme dosáhly bodu, kdy je lepší téma opustit, abychom nikoho nezranily nebo nenaléhaly. Nejdřív to začalo jako legrace, ale doopravdy nám to pomáhalo mluvit spolu otevřeněji. Na ten nápad přišla doktorka Dreyerová, když jsem se jí během jednoho sezení svěřila, že mám potíže otevřít před druhými lidmi citlivá témata.

Už jen vzpomínka na doktorku Dreyerovou stačila k tomu, aby se mi sevřelo hrdlo. Už nikdy. Už nikdy nebudu sedět na té kožené pohovce, hladit jejího roztomilého psíka Bowieho a povídat si s ní.

Summer mi podala červený pohár po okraj naplněný bowlí, který jsem si opatrně vzala do ruky. Spěšně jsem si dala lok, abych nic nevyhlila.

Summer zvědavě naklonila hlavu, když lovila z mísy jahodu, kterou pak snědla. „Jaký body jsou teda na tom tvém seznamu? Bungee jumping? Paintball? Videá s žertíky vůči cizím lidem? Nebo chodit po kampusu s cedulkou *obejmi mě?* Ó, a pomyslela jsi už na rande?“

Málem mi zaskočilo. Moc dobře jsem cítila, jak mi červená obličej. „Rande?“ kvíkla jsem, pak jsem si rychle odkašlala. „Myslím... rande? Ehm, ani ne.“

Summer mě nespouštěla z očí, když podávala Elle další po okraj plný pohár. Na rtech se jí objevil vědoucný úsměv. „Savy, je ještě něco, co bys nám chtěla říct?“

Dala jsem si velký hlt, otočila jsem se a vyšla jsem zase ven. „Né. Né. Jak tě to napadá?“

Ella se smíchem vykročila a dohnala mě, přitom vylila trochu bowle na trávník. „Vím, jak zníš, když máš pocit, že jsme tě přistihly.“

Vydala jsem utrápený povzdech a svezla jsem se na lehátko. *Ó bože. Kdyby jen tušily!*

No tak, Savanno, překroč svůj stín. Jestli nemůžou ten seznam vidět tvoje nejlepší kamarádky, tak kdo?

Sáhla jsem do kabelky a vtiskla Elle do ruky svůj mobil. Krátce a bezbolestně. „Tady. Seznam mám uloženě v poznámkách.“ Zbytek

bowle jsem dopila jedním lokem a zase jsem si lehla. Kroutily se mi prsty na nohou, jak jsem čekala, co na to řeknou Ella a Summer. Obě se skláněly nad mým smartphonem. A znovu mi ten seznam připadal naprosto bláznivý.

Nechej se tetovat.

Tanči na veřejnosti.

Najdi si brigádu.

Vyjdí z pokoje na koleji.

Měj...

Summer prudce zvedla hlavu. „Známost na jednu noc?“

„Tíše!“ sykla jsem a s hrůzou jsem se rozhlížela. Hlavně jsem se podívala na svého bratra v bazénu. Naštěstí byl zrovna pod vodou a právě se vynořoval.

Srdce mi zběsile bušilo do žeber a nepříjemné brnění mi rozpálilo uši. „Pane bože, Summer, nemůžeš to tady jen tak vykřikovat!“

Ella mi vrátila mobil a zářila nadšením. „Ten seznam je báječný. A neříkám to jen kvůli pátému bodu.“

„Ovšem, pátej bod,“ nadhodila opatrně Summer a svraštila čelo. „Jak by to přesně mělo... probíhat? Víš, co myslím.“

Nemusela to ani vyslovit. Měla pravdu, dobře jsem věděla, co má na mysli. *Měj známost na jednu noc*. Tenhle bod byl vlastně směšný. Já jsem přece ze sebe nebyla schopná vysoukat ani slovo, když jsem chtěla mluvit s nějakým mužem, který byl aspoň trochu přitažlivý! Dokonce i u Chese a Creeda jsem potřebovala trochu času, než jsem se před nimi dokázala chovat tak, jako v přítomnosti svých kamarádek nebo Todricka a Austina.

Summer si prohlížela svoje nehty a snažila se, aby její hlas zněl samozřejmě. Jako by právě dokázala číst moje myšlenky. „Kdy jsi, ehm, naposledy měla vůbec kontakt s nějakým klukem, kterež nepatří do naší party?“

Vyhýbavě jsem pokrčila rameny. „No... zase tak dlouho to není.“

Ella se šibalsky zasmála. „To by byl taky dobrej bod na tvůj seznam, než dojde, *ty víš k čemu. Mluvit s muži*. Mohla bys ty body propojit.“

Pohoršeně jsem zalapala po dechu. „Na přednáškách jsou taky kluci a s těma mluvím pořád! Před několika měsíci chtěl dokonce Connor, student kunsthistorie z mýho knižního klubu, se mnou začít chodit, a tak jsem mu řekla, že bude lepší, když zůstaneme kamarádi. Vůbec jsem nezkoprněla jako socha z ledu ani jsem s křikem neutekla pryč.“

„Ale Connor přece vůbec není tvůj typ,“ namítla Ella. „Myslela jsem, že ten problém s komunikací máš jenom u kluků, kteří se ti líbí. No, prostě nad tím popřemýšlej. Byl to jenom návrh, konců je to na tobě.“

„Takže... vám to nepřipadá praštěný?“

„Vůbec ne!“ prohlásila Summer s nadšeným úsměvem.

Pokradmu jsem se rozhlédla a ztišila jsem hlas. Obličej mi hořel tak, že byl nejspíš zářivě rudý. „Dobře, je to docela trapný. Víte přece, že jsem ještě nikdy neměla známost na jednu noc. Jediná moje zkušenost... teda moje poprvý... pamatujete si přece ještě na Tobyho?“

No jistě, soudě podle výrazu na Ellině tváři, věděla ještě pořád dobře, kdo byl Toby. Můj první a jediný přítel, tenkrát na střední.

Summer mávla odmítavě rukou. „Zapomeň na toho pitomce. A abych to shrnula, není nic špatnýho a už vůbec ne trapnýho na tom, mít známosti na jednu noc nebo je chtít. Když je máš, je to fajn, když je nemáš, je to stejně tak v pořádku. Navíc má polovina univerzity na mobilu apku SuperCrash.“

SuperCrash byla aplikace, kterou před pár lety vyvinuly studentky informatiky z univerzity ve Fletcheru. Jejich cílem bylo vytvořit místní seznamovací aplikaci, která by byla bezpečná pro všechny zúčastněné. Dokonce na ní bylo možné odeslat anonymní hodnocení. Ne jestli schůzka byla dobrá nebo špatná, ale jestli se při ní člověk cítil bezpečně a bylo s ním dobře zacházeno. Mezitím se apka SuperCrash stala tak oblíbenou, že ve Fletcheru a okolí úplně vytěsnila Tinder a podobné seznamky.

Jako přistižená při činu jsem zvedla ramena a schovala mezi ně hlavu.

Moje tvář byla jako otevřená kniha a podle toho, jak Summer zalapala po dechu jsem usoudila, že si snadno spočítala, kolik je jedna a jedna.

„Vážně? Stáhla sis SuperCrash?“

„Summer!“ Znovu jsem se vyděšeně podívala k bazénu. „Můžeš mluvit tišeji, prosím tě?“

„Prosím, prosím, můžu se podívat na tvůj profil?“

„Na to zapomeň! Nechci, abyste ho ty nebo Ella viděly.“

„No dobře, vyhrála jsi,“ zabručela Summer.

S úlevou jsem si vydechla a dloubla do ní nohou. „Dík.“

SuperCrash jsem si nainstalovala teprve včera. Ještě pořád jsem sice netušila, jak mám vyřešit potíže s komunikací s přitažlivými muži, ale na internetu jsem byla mnohem odvážnější než ve skutečném světě. Možná byla tahle cesta pro mě správná. A kdo ví, možná i jediná. Byl to chvilkový nápad, nic víc než impulzivní rozhodnutí. Po registraci jsem nahrála svoji fotku a vyplnila prázdná políčka. Hotovo. Pak jsem aplikaci zavřela a od té chvíle už neotevřela. Neodvažovala jsem se. Bylo to skoro legrační. Nainstaluju si tu seznamovací aplikaci, abych překročila svůj stín, a pak ani nemám odvalu ji otevřít. Třeba na pátý bod mého seznamu vůbec nedojde. Třeba SuperCrash zase smažu.

Ne, nesmažeš, už jenom proto, že máš strach z nových věcí!

Nervózně jsem roztírala skvrnu opalovacího krému na svém levém koleni. „Cookie,“ řekla jsem omluvně. „Půjdeme si zaplavat?“

Ella se usmála a svázala si plavé vlasy, které mezitím skoro uschly. „Jasně. V tom vedru umírám. Mimochodem, později pojedou za mámou. Máma a teta Kat chtějí už dlouho zajít do té nové sushi restaurace v nákupáku. Nechcete jet s náma?“

Hned se mi zvedla nálada. „To zní skvěle! Už jsem dlouho Kat a Nancy neviděla.“

Summer nešťastně protáhla obličej. „Zrovna dneska večer nemůžu. Slíbila jsem tátovi, že budu skytovat s ním a s Deliou a u toho vařit.“

„Jestli chceš, mohly bychom zítra zajít k tobě,“ navrhla jsem. Ella a Summer bydlely od poslední zimy ve stejném bytovém domě, a upřímně jsem jim to trochu záviděla.

„Dohodnuto!“ řekla Summer hned a okamžitě se jí rozjasnila tvář. „Můžeme se nacpat nezdravýma laskominama a vymyslet další body na tvůj seznam, Savy.“

Nadšeně jsem přikývla a vstala jsem. „Takže pak máme rande. Bude to báječný!“

Z ničeho nic mě někdo zezadu uchopil, ten někdo byl dost studený a mokrý. Pronikavě jsem vykřikla. Neměla jsem dost času otočit se a Todrick si mě okamžitě přehodil přes rameno, až moje sluneční brýle přistály na lehátku.

„Toddy! Co to má znamenat?“ Nepřesvědčivě jsem mu bušila do nahých zad.

Záludně se usmál. „Vy tři patříte do vody! Je čtyřicet stupňů a ty už jsi zase suchá.“

Ještě jsem zahlédla, jak Summer obrátila oči v sloup, ale šla za námi, když se Todrick rozběhl. Vběhl se mnou do bazénu a já se hlasitě zasmála, když jsme přistáli ve studené chlorované vodě.

Přestože jsem si ještě ráno nepřipadala ani trochu naladěná sem jít, vyklubal se z dnešního dne naprostý úspěch. Možná proto, že abych tohle tady mohla zažít, musela jsem překročit svůj stín. I když jsem pořád cítila ten tíživý, smutný pocit na hrudi, který mě tísnil od chvíle, kdy jsem naposledy mluvila s rodiči, měla jsem dojem, jako by se mi přece jen líp dýchalo. Můj seznam se rozroste. Budu si z něj odškrtnávat bod za bodem. A moje kamarádky mě při tom podporují a jsou tu pro mě.

Naděje sama o sobě možná ještě není skutečný krok, ale byla jako jiskřička, která dřív nebo později může spustit požár.

Už brzo se můj život od základů změní. Ne proto, že bych počítala s nějakým zázrakem, ale proto, že vezmu život do svých rukou.

Kapitola 4

MAXX

Ches vypnul motor. On i Creed se odpoutali a vystoupili z auta. Na okamžik jsem nedokázal dělat nic jiného než nehybně zůstat sedět a hledět z okýnka; na náš dům, který jsem tolik let neviděl.

V mém nitru proudily nejrůznější pocity a svíraly mi žaludek. Hrdlo jsem měl tak sevřené, že jsem sotva dýchal.

Konečně jsem doma.

Dům, v kterém jsem vyrostl a na který jsem tak často myslel, zatímco jsem roky nemohl spát a jen tak ležel na své palandě v cele – byl to ohromující pocit, být zase tady, i když jsem si v duchu tenhle okamžik maloval už tisíckrát. Nemohl jsem uvěřit, že je to pravda. Že jsem doopravdy venku. A že mě už nikdy nebude z postele vyhazovat takový kretén jako Carmichael. Žádný dozorce a žádní spoluvězni mě už nikdy nebudou ponižovat ani otravovat. Už nikdy nebudu muset vykonávat nepříjemné práce v truhlárně, nakládat na jeden tác za druhým nepoživatelné žrádlo a dělat za druhé špinavou práci, jen abych se dostal k jedné nebo dvěma cigaretám. Tohle všechno od nynějška patřilo minulosti.

Rožmrkával jsem podezřelé pálení v očích tak usilovně, až se mi udělalo mdlo.

„Maxxi?“

Ches nakoukl otevřenými dveřmi na místě řidiče do vozu a távavě se na mě podíval. „Jdeš?“

Přinutil jsem se k úsměvu. „Jasně, že jdu.“

Vystoupil jsem, oběma rukama jsem svíral papírovou tašku se svými starými věcmi a už jsem stál na hrbolatém štěrk. Naplnil mě stesk, ale ze všeho nejvíc údiv.

Můj domov už nebyl tím, čím kdysi býval. Doslova jsem nasával ten pohled. Předzahrádka byla seschlá, ta spousta keřů a stromů, o které se můj táta dlouhé roky staral, byla pryč a místo nich jsem viděl jen vyprahlou zem. Po německé doze, kterou si rodiče pořídili, nebyla naštěstí ani stopa. Velcí psi a já, to nebyla dobrá kombinace, a vážně jsem se vůbec necítil na seznamování s Panem Rowdym.

Vydali jsme se směrem k domu. Před schody na verandu jsem se ale zastavil. Veranda působila neutěšeným dojmem. Na dveřích nevisel žádný věnec z květin, na dřevěné lavici vedle neležely žádné měkké polštářky. Část mého já si přála, aby to byl jen dům, co se změnilo. Tušil jsem ale, že skutečná změna mě čeká spíš uvnitř. Tam totiž nebyl jenom můj táta, který mě během vazby pravidelně navštěvoval a volal mi. Který tu byl pro mě a slíbil mi, že to tak zůstane. Tam uvnitř...

Byla taky máma.

Mé pocity mě úplně převálcovaly. Cítil jsem úlevu a sladkobolnou blaženost, že jsem konečně zase tady, tichý příslib, že všechno už bude lepší. Jenomže strach ze setkání s rodiči, hlavně s mámou, to všechno přebíjel. Měl bych se na ni těšit? Měl bych vnímat úlevu? Nebo hrozný vztek? Nebo bych se měl plazit po kolenou a prosit o odpuštění? Neměl jsem ani páru. Naprosto mě pohltily dojmy, až jsem sám nad sebou málem ztratil kontrolu.

„Jsi připravenej?“ zeptal se Ches se zdůrazněnou lehkostí. Podíval jsem se na něj. Výraz v jeho tváři vypadal zvláště a ramena měl nepřírozně zatuhlá. Pohledem jsem putoval ke Creedovi, který stál kousek od nás. Jako by se oba snažili vypadat uvolněně, ale i když jsem kluky v posledních čtyřech letech viděl jen párkrát, dobře jsem viděl, jak jsou ve skutečnosti v napětí. Znal jsem je celý svůj život. Věděl jsem, jak se chovají, když jsou nervózní, a z mého staršího bráchy i Creeda nervozita doslova sršela.

Jejich napětí nelidsky vystupňovalo moje vlastní. Přese všechno jsem na ně mrknul s předstíranou lehkostí, kterou jsem si za poslední roky s námahou osvojil. „Jsem víc než připravený.“

Ches šel napřed a otevřel dveře domu. Kolena se mi podlamovala, když jsem zdolával těch pár schůdků na verandu, a ještě horší to bylo, když jsem konečně překročil práh domu – a překvapeně zůstal stát.

Po všem, co jsem viděl venku, jsem počítal s tím, že vnitřek domu bude působit stejně neutěšeně. Místo toho jsem měl pocit, jako bych vstoupil do jiného světa. Na komodě v chodbě domu plápolaly svíčky. Dřevěná podlaha se leskla, jak byla nablýskaná, bylo tady uklizeno a všechno bylo vyzdobeno. V pozadí tiše hrála píseň od Johnnyho Cashe a celý dům voněl něčím, co jsem už roky necítil: máminým vyhlášeným dušeným hovězím. Mým nejoblíbenějším jídlem.

A tam, pod schody do horního patra, stáli:

Máma a táta.

Nedali mi šanci horečně se sám sebe ptát, co bych měl říct. Nestihl jsem vnímat ani nervozitu nebo strach z toho, že se jim dívám přímo do očí, protože máma při pohledu na mě zavzlykala a skočila mi do náručí. „Maxxi! Můj bože, Maxxi, jsi zase tady. Můj chlapeček je zase zpátky!“

Byl jsem jako zkoprnělý. Co... to k čertu mělo být?

Trochu neohrabaně jsem opětoval její bouřlivé objetí. Všechny ty její city a slzy... byly jako strašlivá rána do tváře. „Ahoj, mami,“ vyhrkl jsem.

Její pláč byl hořký a zdálo se, že od vzlykání se chvěje celé její tělo. Objala můj obličej dlaněmi, líbala mě na tváře a stále znovu se smála. Tenhle obraz byl tak divný, tak jiný než obraz té jediné návštěvy, kdy za mnou přišla do vězení. Tenkrát byla odtaziťá a chladná, nemohla se mi ani podívat do očí, až nakonec beze slova s pláčem odešla. Pak už nikdy nepřišla. Ani jednou. A teď? Vypadala jako docela jiný člověk, než jaký mě tenkrát jednou jedinkrát navštívil. Její hnědé vlnité vlasy byly vyčesané, na sobě měla lněnou blůzičku a naškrobené společenské kalhoty. Takle žena vypadala jako máma kdysi. Jenomže jsem věděl, jaká propast zeje mezi dneškem a minulostí.

Oba jsme to věděli. Nechala mě na holičkách, nechala mě padnout, když jsem ji potřeboval víc než kdykoli předtím.

Připadal jsem si jako na pranýři.

Když mě pustila, ulevilo se mi, což ve mně vyvolalo obrovskou vlnu matoucích pocitů viny. Naštěstí mě vzápětí pevně objal i táta a tak hluboce zavzdychal, jako by přetím dlouho zdržoval dech. „Tati,“ řekl jsem tiše a položil tvář na jeho rameno, jako by mi bylo devět, a ne dvaadvacet, a na okamžik jsem si přál, aby mě znovu zaplavil ten hořkosladký pocit úlevy – jenže to se nestalo. Přestože jsem měl opravdu, *opravdu* moc velkou radost, že tátu vidím.

„Jsem rád, že jsi zase tady, hochu.“ Jeho hlas zněl dojatě a odkašlal si.

Neohrabaně jsem se zasmál, když jsme se od sebe odtrhli.

Aby tomu nasadila korunu, dala mi máma pusku na čelo a pohladila mě po zádech – připadalo mi to tak zcestné. Jak jsem to jenom od ní mohl vnímat tak špatně a od táty tak správně? „Vítej doma, Maxxi.“

Můj pohled se nejdřív setkal s pohledem mámy, pak jsem se podíval na tátu, který na mě hleděl s láskou, pak jsem pohledem sklouzl na bráču. Vřelost v jeho šedých očích byla upřímná, ale pořád tam taky byla nervozita. Možná proto, že chování mámy mu připadalo stejně matoucí jako mně.

Ustoupil jsem o krok zpátky, aby se mě konečně nikdo nedotýkal, a tleskl jsem. „Cítím dušený hovězí. Už je to hotový?“

Máma se hlasitě rozesmála, jako bych pronesl nějaký báječný vtípek. Dokonce i Creed se při jejím bezdechém smíchu neklidně podrbl na zátylku a Ches si rozpačitě odkašlal. Máma mě vzala za ruku a táhla mě do velké otevřené kuchyně z tmavého dřeva. Znovu se chichotala. „Dušené hovězí zdaleka hotové není, miláčku! Je na dnešní večer. K snídani jsou omelety se slaninou, javorovým sirupem a pečenými fazolemi!“

Moje nejoblíbenější snídaně. Ztěžka jsem polkl, když jsem uviděl bohatě prostřený jídelní stůl. Do prdele práce. Vážně vytáhli nejtěžší kalibry, aby mi připravili nejlepší přivítání, jaké jsem kdy zažil.

„To vypadá báječně,“ řekl jsem tichým hlasem – a myslel jsem to vážně.

„No tak hurá na to!“ Pronesla máma nadšeně a vmáčkla mě na jednu židli. Usmívala se na mě a začala mi nakládat plný talíř jídla. „Dobrou chuť!“

Ches, Creed a já jsme se na sebe zase podívali. Dokonce i táta vypadal trochu ustaraně. Tentokrát mi dalo víc práce zakrýt svoji bezradnost. Na druhou stranu mi pukalo srdce, když jsem viděl, jak máma vyšiluje. Snažila se dělat to nejlepší a byl to její způsob, jak se vypořádat s tím vším tady. Nejspíš byla aspoň stejně tak nejistá jako já.

Konečně si ostatní taky sedli ke stolu. Nevěděl jsem, jestli to dělám z povinnosti, nebo prostě protože jsem měl hlad. Ale o chvílku později jsem se na mámu usmál a nalil jsem si pomerančový džus.

Bylo to, jako bychom hráli divadelní hru, a ta hra se jmenovala „Svět v pořádku“. Byli jsme zestárlé původní obsazení, které se po letech rozhodlo sejít se, a obléklo si zaprášené kostýmy ve starých kulisách. Ta hra už trvala celý den, a kdyby nás sledoval někdo zvenčí, nejspíš by nás považoval za spokojenou rodinu. Ne, kdyby nás sledoval někdo zvenčí, mohl by se domnívat, že ty poslední roky vůbec nebyly, a to mě štkalo. Na to jsem prožil až moc sraček, abych teď mohl dělat, jako by se nic nestalo. Tenhle den přece jen nebyl nic jiného než křečovitý pokus o cestu do minulosti. Pokus dělat, jako bych nikdy nebyl pryč. Skutečnost, že všechno v domě bylo tak důvěrně známé, mi to nejspíš měla usnadnit. Jenomže každý pohled do tváře mojí mámy, každé ustarané zamračení se mého táty nebo Chese či Creeda nebo každičkový pohled ven z okna do zpustlé zahrady mi znovu připomenul, že to všechno je jen předstírané svinstvo. Pod zdánlivě harmonickým povrchem se skrývalo až moc nesprávných detailů, které narušovaly kulisu naší perfektní divadelní hry. Počítáje Panem Rowdym vzadu v zahradě, který mě od prvního pohledu nemohl vystát a neustále mě chtěl štěkáním vyhnat z mého domova. Schody vrzaly víc než dřív. Zarámované obrazy visely trochu nakřivo.

Dali si velkou práci všechno připravit tak, jako by moje sobecká a neuvážená rozhodnutí nezničila životy jim všem. Jenomže zničila. Já jsem je zničil. A vnímal jsem to každičkou buňkou svého těla, v každičkém centimetru tohoto domu. Možná právě o to víc, že se rodiče tolik snažili to přede mnou skrýt.

A i když mě to štválo, lámalo mi to srdce.

Nakonec jsem měl toho zmatku po krk a stáhl jsem se do ústraní. Chvilí jsem prostě jenom tak bloumal po svém starém pokoji. Vychutnával jsem si ticho a prašné vedro, důvěrně známý pohled z postele na strop a vůni aviváže. Byla to pořád ta samá. Tahle drobná důvěrnost způsobila, že jsem se znovu cítil trochu víc sám sebou. Prostě jenom jako Maxx.

Nastavil jsem svůj starý mobil, který ještě pořád ležel na nočním stolku, do továrního nastavení a zahájil několik updatů, které daly tomu zastaralému krámu dost zabrat. Baterka už byla za zenitem. Mobil šlo používat, jen když byl v nabíječce, což teda nebyl zrovna ideální stav.

Pořádně jsem se protáhl, ještě chvíli jsem lelkoval, abych si užil dlouho vytouženou samotu, a o hodinu později jsem vyšel ze svého pokoje. Seběhl jsem schody, a stejně jako jsem to dělal dřív, jsem přitom přeskočil předposlední schod, protože už kdysi vrzal nejhlasitěji.

Ches seděl sám u stolu a vyskočil ze židle hned, jakmile mě uviděl. Úsměv na jeho tváři vypadal trochu unaveně, jako by mu docházely síly pokračovat v hraní divadelní hry.

Loudal jsem se k němu. „Myslím, že si budu muset pořídit novou baterku do mobilu, ta moje už je v háji.“

Ches vypadal překvapeně. „Máma ti to ještě nedala?“

„Co, baterku do mobilu?“

Zavrtěl hlavou. „Pojď se mnou.“

Šel jsem za bráchou do obýváku, kde seděli rodiče a prohlíželi si stará fotoalba. Málem jsem nestihl potlačit zasténání. *Ach, prosím. Musí být dneska ještě i tohle?*

Nezvládl jsem ale pocítit jen vztek, přestože ten byl mnohem jednodušší než vina. Na vlastní oči jsem viděl, jak byl pro ně dnešek

náročný. Kvůli mně před čtyřmi lety beze stopy zmizeli oba jejich synové. Beze slova rozloučení. Já do vězení a Ches do Fletcheru. Máma s tátou jedním rázem přišli o děti. Ani vzdáleně jsem si nedokázal představit, co jsem jim tím způsobil.

Najednou mi bylo zle na zvracení. Neměl jsem právo zlobit se. Nebo být nervózní, frustrovaný. Já nesl vinu, oni se jenom snažili konečně dosáhnout něčeho normálního poté, co jsem zničil naši rodinu.

Já.

Když mě uviděli, rozzářeně se na mě oba usmáli, stejně jako to dělali celý dnešní den – jako by si to nacvičili. Pokusil jsem se úsměv opřevzat, jak nejsrdečněji jsem dokázal. Jestli to těm dvěma pomůže vyrovnat se se situací, byl úsměv a hraná lehkost to nejmenší, čím jsem k tomu mohl přispět.

„Mami, mohla bys dát Maxxovi ten telefon?“ zeptal se Ches.

Vyskočila, jako by ji něco kouslo. „Ale jistě! Momentík, hned jsem zpátky...“ Přistoupila k jedné z komod z masivního dřeva, na které stály zarámované fotky naší rodiny, svíčky a kytice čerstvých květin. Z jednoho šuplíku vytáhla poměrně velký smartphone a vtiskla mi ho do ruky. „Před několika měsíci jsem si koupila nový, protože mi tenhle připadal moc velký. Původně jsem ho chtěla prodat, ale tatínek mi řekl, že bych ho mohla schovat pro tebe.“

Užasle jsem se podíval na Chese, pak zpátky na mámu. „Já... děkuju?“

Zkoumal jsem velký smartphone ve své ruce. Neměl absolutně žádné tlačítko a zdálo se, že je celý tvořený jen hladkým černým dotykovým displejem.

Dojatě jsem zavrtěl hlavou. „Do prdele, ten musel stát stovky dolarů!“

„Maxxi,“ varoval táta tiše, když sebou máma při nadávce sotva znatelně trhla.

„Promiň,“ řekl jsem a semkl jsem rty. Po zádech mi přešel stud. „Děkuju. Vůbec nevím, co na to říct.“

Oči se jí rozzářily a – zase mě objala. Tentokrát jsem objetí pevně opětoval. Protože jsem neměl důvod cítit se zrazený. Možná jsem si dokonce zasloužil, aby se na mě vykašlala.

„Ale zlatíčko. To je přece samozřejmost.“ Pohládila mě po hlavě a hluboce si oddechla. Statečně jsem si zachoval úsměv na rtech, když jsem se od ní odtáhl. „Já, no, ehm, půjdu si dát do mobilu SIM kartu a tak. Díky ještě jednou.“

„Máš chuť na pivko?“ zeptal se Ches a šel do kuchyně.

A já jako pejsek, kterému se nabízí kostička, jsem hned zahořel nadšením. Možná proto, že to byla skvělá výmluva, jak trochu utéct před mámou a tím kamenem, co mě tížil na hrudníku. Bože, jasně, že jsem měl chuť na pivko, a jakou. Dal bych si i něco víc, třeba cigarety a celou láhev whiskey nebo tequily.

Následoval jsem bráčku, stále ještě překvapen a stále s mobilem v ruce.

Plechovka, kterou mi podal z chladničky, byla ledově vychlazená a trvalo jen pár vteřin, než se na jejím zeleném povrchu vytvořily kapičky sražené vody.

Máma s tátou znovu zvedli oči od fotoalba, když jsme procházeli ke dveřím verandy, ale tentokrát jsem se jenom mírně usmál.

Vyšli jsme s Chesem ven. Nebýt v dohledu rodičů bylo natolik osvobozující, že jsem cítil vinu už jenom za to.

Zatraceně.

Creed seděl na velké zahradní houpačce. Mračil se a mně se zvláštním způsobem ulevilo, že projevuje docela obyčejnou lidskou emoci a nehraje na mě divadlo. I když se mi hluboká vráska na jeho čele ani za mák nelíbila.

„Hej, chlape, co se děje?“ zeptal jsem se a svezl jsem se na houpačku vedle něj.

Rychle schoval mobil a rukou si pročísl krátce ostříhané vlasy.

„Nic, všechno je v pohodě. Mám jenom... jednu věc.“

„Jednu věc?“ zopakoval jsem a dal jsem si hlt piva a...

Do háje. Bylo opravdu dobré. Povzdechl jsem si a znovu jsem se napil.

Creed pokrčil rameny a díval se do naší zahrady, kde ve stínu altánku ležel Pan Rowdy a dýchal s vyplazeným jazykem. Přitom na mě ani jednou nezaštěkal, to už byl pokrok.

„Drobnou neshodu názorů,“ řekl nakonec Creed.

Něco v tónu jeho hlasu mi říkalo, že ho to dost užírá. Ptal jsem se v duchu, co se všechno asi přihodilo.

Tolik života.

Oni tolik žili. Zatímco já jsem matlal lepivé, nepoživatelné jídlo pro devět set vězňů, pomáhal v knihovně nebo vykonával nějaké řemeslné práce, oni žili na svobodě.

Naplnila mě hořkost. Vnímal jsem ji i po tom, co jsem se ji pokusil spláchnout dalším hltem piva. Nesměl jsem jim to vyčítat. Ches neměl skončit v Kleci. O všechny následky jsem se přece postaral. Šel jsem do státního vězení v Maine proto, aby se jim nic zlého nestalo. A přesto se stalo a oni si v posledních čtyřech letech prošli peklem, i když jiným než já. Ovšem se stejnou motivací, totiž aby ochránili mě a rodiče, a netušili přitom, že jsme se obětovali za sebe navzájem.

Zaplašil jsem pochmurné myšlenky a dopil pivo. Pak jsem si odříhl, takže se Creed zasmál. „Hej, už ti Ches říkal, že na tebe ve Fletcheru čeká překvapení?“

„Aha? A jaký?“

„Ale jdi ty, na obsah překvapení se přece neptá. To by nedávalo smysl.“

„Možná bysme mu to přece jenom měli říct, bude to trvat celý týden,“ přemýšlel nahlas Ches a culil se.

Narovnal jsem si záda a podíval jsem se nejdřív na Creeda, pak na bráchu. Bohužel mě znali až moc dobře. Byl jsem zvědavější než malé děcko o Vánocích a miloval jsem překvapení. „Co je to?“ zeptal jsem se důrazně.

„Říkali jsme si, že by nebylo špatný vyrazit tábořit někam do přírody. Dřív jsi to s tátou a se mnou dělal rád – nebo jsi stanoval i tady na zahradě. Mohl by ses přitom seznámit s našima kamarádama, koupat se a užívat si přírodu. No, myslel jsem, že když jsi

byl tak dlouho zavřenej... že by se ti to mohlo líbit. A třeba by ti to usnadnilo návrat do života, kdyby sis dobře rozuměl s naší partou.“

V žilách mi zajiskřilo vzrušení. Zíral jsem na Chese vykulenýma očima a rty se mi pomalu stahovaly do úsměvu. „*Táboření?* Děláš si srandu? To je ten nejlepší nápad vůbec!“

„Naštěstí se ti ten nápad líbí,“ zamručel Creed s úlevou. „Už jsme totiž všechno naplánovali. Mitchell, Savy, Ella, Carla, Todrick, Summer... a my.“

„A co tvoje nejlepší kamarádka?“ zeptal jsem se překvapeně. „Při návštěvách jsi ji zmiňoval. Jak že se jmenuje? Leslie? Lexy?“

Creed uhnul pohledem. „Lenny. Ta s námi nepojede.“

„Proč ne?“

„Je to složitý. Měli jsme...“

„Sex,“ dokončil Ches větu. Vysloužil si tím Creedův nazlobený pohled. „Hele, chtěl jsem říct ,prudkou výměnu názorů‘, takže díky, hošánku! Jsi pěkně kretén!“

Zasmál jsem se. „Netušil jsem, že umíš taky zčervenat, Creede.“

„S Lenny je to složitý. A nejenom to. Nedávno na oslavě zasnub našich přátel se Lenny a Summer hrozně pohádaly. Bylo to dost škaredý. Proto s náma Lenny nechce jet tábořit. Proto a... protože jsme se spolu vyspali.“

Potrásl jsem hlavou. „Páni, to zní dost dramaticky.“

Ches zamumlal něco nesrozumitelného do okraje své plechovky s pivem, pak se krátce, nesouhlasně podíval na Creeda. „Já ti hned říkal, že máš dát od Summer ruce pryč, ale nechtěl jsi na mě dát.“

„Na tom večírku jsme spolu jenom mluvili!“

Ches se na mě významně podíval. „Tahle mateřská školka snad nikdy neskončí. Maxxi, buď tak laskav, a aspoň ty si nic nezačínej s kámoškama mojí přítelkyně.“

S úsměvem jsem si s ním přitukl. „Není nic snazšího. Ve Fletcheru je určitě spousta jinejch holek, s kterýma můžu randit, až tam budeme.“

„Vidíš, Creede? Takhle jednoduchý to je.“

Neměl jsem v úmyslu nic odkládat. Čtyři roky jsem nerandil. Jakmile budu ve Fletcheru, hned v prvním týdnu se na to vrhnu. Co takhle Tinder? Používá se ještě? Prostě to pak zkusím. Sice potrvá ještě dva týdny, než odsud odletíme, ale nebude na škodu nějaké známosti navázat předem, i když jenom virtuálně.

„Dáš si ještě jedno?“ zeptal se Creed a ukázal na mou prázdnou plechovku. Ani nečekal na odpověď, zvedl se a zmizel v domě.

Zůstal jsem tedy s Chesem na houpačce sám. Seděli jsme mlčky, mírně jsme se pohupovali a dívali se do zahrady. Léto bylo tenhle rok vražedné. Bylo tak horko jako dávno ne. Svým způsobem jsem si to ale i užíval. Tuhle roční dobu jsem odjakživa miloval. Korunami stromů šuměl teplý vítr a cvrčci hlasitě cvrčeli. Později k večeru bude jejich koncert ještě hlasitější. Už jsem se nemohl dočkat, jak tady budu sedět a poslouchat je. Kdo by řekl, že něco tak obyčejného přehltní moje smysly?

„Jak ti je?“

Zvedl jsem oči. Chces se ještě pořád dívat do zahrady a pozoroval hru listů.

Jak mi bylo? Dobře. Byl jsem nervózní, přehlcený a cítil jsem vinu a připadal jsem si jako hajzl. Navíc jsem byl unavený. Chtěl jsem spát nebo se opít anebo obojí. Byl jsem vyčerpaný, ale byl jsem svobodný.

S úsměvem jsem pokrčil rameny. „Skvěle. Báječně. Nikdy mi nebylo líp.“

Ches přikývl. Drobné vrásky na jeho čele mluvily jasnou řečí. „Jsi připravený na Fletcher?“

Kupodivu mě ta otázka přivedla k zamyšlení. Samozřejmě jsem byl připravený. Chtěl jsem konečně začít nový život. Nemohl jsem se dočkat, až budu studovat na komunitní akademii ve Fraytonu. Nebylo to sice úplně to, co jsem si přál, ale možná budu moci následně absolvovat čtyřleté studium na nějaké slušné univerzitě. Komunitní akademie neměly právě nejlepší pověst, jenomže účel světí prostředky. Moje dva roky ve Fraytonu mě vystřelí do života, a to jsem chtěl. Ne, *já* se vystřelím do života, jaký si přeju.

Ches si moje mlčení špatně vyložil. „Víš, že můžeš doma zůstat delší dobu, když budeš chtít. Nebo se studiem trochu počkat. Mohl by sis najít i něco poblíž Topshamu a strávit víc času s mámou a tátou.“

„Ne,“ odpověděl jsem trochu moc zbrkle. Odkášlal jsem si a snažil jsem se tvářit neutrálně. „Myslím tím, že nechci dál čekat. Budu teď dva týdny tady doma a pak chci nechat Topsham za sebou. Já...“ sevřelo se mi srdce. „Potřebuju nověj začátek, Chestere, daleko od všeho tady.“

Po tváři mu přelétl stín. Vypadal, jako by si uvědomoval vinu. „Promiň. Snažím se ti jenom pomoci.“

„Já vím. Promiň,“ řekl jsem taky. „Myslím, že dnešek byl na mě trochu moc.“

„Myslíš, že to všechno zvládneš?“

„Co máš na mysli?“

Působil skoro rozpačitým dojmem. „Studium. Však víš.“

Několikrát jsem si v hlavě zopakoval jeho slova, než jsem se rozhodl, jak reagovat – to bylo něco, co jsem si taky osvojil v lochu. Způsob, jakým člověk zachází se slovy, jak na ně reaguje a jakou řeč těla přitom použije, o něm hodně vypovídá a rozhoduje to o tom, jak ho vnímají druzí lidé. Čím větší kontrolu člověk má, tím líp – a tím je to jistější.

Nakonec jsem se rozhodl pro šibalský výraz ve tváři, přestože ve mně vřelo rozčilení a stud. Myslel si, že nejsem dost chytrý na podělanou komunitní akademii?

„Už jsem ti to přece jednou vysvětloval,“ pronesl jsem klidným uvolněným hlasem. „V lochu nesedíš od rána do večera na zadku nebo nevykonáváš nesmyslný práce za patnáct centů na hodinu. Teda jo, taky, ale jsou i jiný nabídky: programy na univerzitní úrovni.“ Podíval jsem se pronikavým pohledem na bráchu. „Chodil jsem na každěj kurz, na kterej to šlo, Chesi. Navíc budou první týdny na komunitní akademii dost snadný. Potřebujou srovnat úroveň znalostí všech a zčásti tam sedí starci. Nedělej si o mě starosti.“

„Ale to nejde. Jsi můj malej brácha, vždycky si o tebe dělám starosti.“

V tu chvíli vyšel ven Creed. „Přídavek, pánové. Susan a Gerald nám chtějí dopřát trochu času mezi bratry. Připadá mi to roztomilý, že mě taky připojili.“

Ches obrátil oči v sloup. „Po celý tý době pořád ta stará písnička? Patříš do rodiny a hotovo.“

Creed se zaculil a svalil se zpátky na houpačku mezi mě a Chese.

To, co předtím brácha řekl, mi ale nedávalo pokoj, proto jsem se předklonil a podíval jsem se na něj. S každým slovem jsem vnímal víc a víc, jak je můj hlas přiškrcený a úsměv nucený. „Přestaň si o mě dělat starosti. Zvládnou to.“

„Nezvládneš,“ namítl a lokl si piva.

Překvapením jsem otevřel pusku. „Co tím chceš říct?“ vyzvídal jsem tiše. „Samozřejmě že to zvládnou.“

Ches zavzdychal a podíval se na mě shovívavě. „Dneska jsi teprve vyšel z vězení, Maxxi. Nikdo od tebe neočekává, že okamžitě všechno zvládneš. Dopřej si čas, aby ses zadaptoval a nechal na sebe všechno působit.“

Polilo mě horko. Nevěděl jsem, jestli to bylo tím, že jsem byl zase doma, nebo tím, že mi Ches viděl do duše tím zvláštním způsobem, jako to bývalo vždycky. V každém případě jsem byl naštvaný a ten nenadálý vztek jsem nedokázal zkrotit. „Zatraceně, Chestere! Nechal jsem loch za sebou, s tou sračkou jsem skoncoval, jasný? Chci si zkusit vybudovat slušnej, dobrej život a rozhodně nebudu podnikat žádný nekalý akce! To je pryč! Nikdo na mě nemusí dávat pozor nebo na mě dohlížet, nikdo si o mě nemusí dělat starosti. Poslední čtyři roky jsem na sebe dával pozor sám a báječně to fungovalo. Jak vidíš, nezapíchl mě. Zvládnou to, jsem teď nověj člověk, jasný?“

Srdce mi bušilo jako splašené. Až když jsem přestal mluvit a viděl obličej bráchy a Creeda, uvědomil jsem si, že... jsem ztratil kontrolu. Nad sebou, nad svými pocity, nad vším. Něco takového se mi už dávno nestalo. Zatracená práce!

Na jejich tvářích jsem viděl jenom šok.

Ne, to není pravda. Bylo toho víc. Hlavně u Chese. V jeho tváři se odrážel i zármutek a starost.

Vskočil jsem, takže se mi trocha piva vylila na tenisky, které jsem dneska konečně měl zase na sobě. *Do prdele!*

Málem jsem se udusil studem. „Myslím, myslím, že si půjdu zdřímnout. Uvidíme se později. Mrzí mě to. *Do hajzlu.* Já... se omlouvám. Nemyslel jsem to tak.“

Než hoši stihli cokoli říct, rychle jsem odkráčel do domu.

Nevěděl jsem, kam chci. Věděl jsem jenom, že tady už nevydržím.

Kapitola 5

SAVANNAH

„Mám to!“ zvolala Summer a postavila se před hučící ventilátor.
„Měla bys skočit s padákem.“

S rozmrzelým výrazem ve tváři jsem se zabořila hlouběji do modré pohovky v bytě Summer. „Jasně. A když se ta věc neotevře, bude ze mě hromádka masa na guláš.“

Ella zasténala a opřela mi hlavu o rameno. „Savy, to byl náš snad už tisíci návrh a na všechno máš nějakou výmluvu, proč to neuděláš. Myslela jsem, že chceš být odvážnější.“

„Odvážnější ano, ale ne sebevrah. No tak, dokážete si představit, že bych seběhla po stěně budovy nebo skočila z letadla?“ Nervózně jsem se zasmála a upravila jsem si brýle na nose. „Připadá mi to všechno sice zajímavý, ale je to prostě moc extrémní. Potřebuju něco... normálnějšího. Normálně odvážného.“

„Tak vymyslíme něco jinýho,“ řekla Summer a ustoupila od větráku, takže jsme konečně i my ostatní měly v jejím vyhřátém bytě taky trochu vzduchu.

Byt Summer patřil k mým nejoblíbenějším místům vůbec. Byl vkusně zařízený, zároveň i útulný a pohodlný. Všude na stěnách visely fotky nás tří a zbytku naší party nebo rodiny Summer. Na skleněném jídelním stole stála váza se sušenými divokými květinami a na ošoupaných prknech podlahy ležel béžový chlupatý koberec, který jí přenechala Ellina teta. A pak tu byla malá kuchyň, v které bylo úplně všecičko růžové – dokonce i kávovar.

Ella si bubnovala rukama do kolen a zamyšleně zírala do stropu.
„Uvidíme... potřebuješ práci. Nenapadá tě něco?“

„Ani ne,“ přiznala jsem a pokrčila rameny. „Ale mohla bych se zeptat v kině v nákupáku.“

„To zní jako plán! Kino miluješ!“

Kino v nákupním středisku bylo další moje oblíbené místo. Byla jsem tam často, takže jsem tam každého znala. Fletcher nebyl zrovna milionová metropole, takže nejspíš znali i oni mě. Aspoň jsem v to doufala.

Summer si dala ruce v bok. „Dobře. Ucházet se o práci v kině a domluvit termín v tetovacím studiu. To zvládneme. Jak to vypadá s tvým profilem na SuperCrash? Odpověď ti už aspoň nějaké týpek?“

Elle se díky tomu rozzářily oči – a já se naopak znovu propadla. Netuším, proč pro mě bylo tohle téma spojené se studem, ale nedokázala jsem s tím nic udělat.

Vzala jsem jeden polštářek pošíť flitry a začala jsem si hrát s bambulkami po stranách. „Já... no, já... jsem tu apku ještě neotevřela.“

„Odkdy?“ zeptala se Ella ohromeně.

„No, od té doby, co jsem si ji nainstalovala,“ přiznala jsem potichu.

Odvedle se ozval zvláštní zvuk, takže jsem zpozorněla. Tupé klepání na stěnu. Znovu a znovu, v pravidelném rytmu. Skoro jako by někdo...

Vytřeštila jsem oči. Jejda. Byl to *tenhle* druh zvuku!

„Zatraceně!“ rozčilovala se Summer. „Ti pitomí sousedi mě přivedou k šílenství! Nejdřív to bylo jenom v noci a teď musej šukat i celej den. Už to nevydržím!“ Dusala ke zdi a vydatně zabušila pěstí na stěnu, až se nebezpečně zachvělo několik obrázků. „Odsuňte si tu podělanou postel laskavě od zdi, vy otravní závisláci na sexu!“

Zvuky odvedle se zrovna neztišovaly.

Elle se pobaveně zasmála. „Očividně mají rádi sex stejně jako ty.“

„Jenomže já dopřávám svejm sousedům spánek a neustále je nebudím. Neumíte si představit, jak často to tam vedle rachotí. Upřímně řečeno mě udivuje, že ještě neprošoustali díru do mýho obýváku, když ten rám postele tak často naráží do zdi.“

S Ellou jsme vybuchly smíchy.

Ještě s hihňáním jsem vytáhla mobil z kapsy a zírala na svůj seznam. *SuperCrash. Známost na jednu noc.* Ihned mi zamrzl úsměv na rtech. Co by na to řekla doktorka Dreyerová? Už jsem skoro litovala svého rozhodnutí. Netušila jsem, jestli vůbec budu známosti na jednu noc schopná. Nebylo to divné, dělat to úplně bez citů a bez lásky? Nejspíš ano. Ale rozhodně to bylo v mém seznamu výš než zpropadený seskok s padákem.

Vstala jsem a upravila jsem si mátově zelené řasené kraťasy. „Díky za všechny vaše návrhy. Ello, a vyřídí ode mě pozdravy Chesovi a Creedovi, až si zase budete telefonovat. Jsou ještě pořád v Maine, ne? Myslím, že si sbalím pár krabic ke stěhování a budu si chvílku číst, než pojedu na večeri k rodičům.“ Už jen ta představa způsobila, že mi bylo těžko u srdce. Kromě toho se mi udělalo zle, když jsem si představila, že budu muset poslouchat máminy řeči o mně. A že proti tomu nic neudělám. Naposledy jsem u nich byla před týdnem... Teď to bude poprvé od té snídaně, kdy je zase uvidím. Nejradši bych udělala všechno, co bylo v mých silách, abych se přesně tomuhle vyhnula.

Ella taky vstala a objala mě. „Když si budeš chtít promluvit, zavolej. Promiň, že jsme vymyslely tolik hloupejch nápadů na tvůj seznam. Ještě popřemýšlím, a když mě něco dobrého napadne, ozvu se ti.“

Opětovala jsem její objetí. „Díky, Elmo.“

Summer mi na rozloučenou poslala pusu vzduchem.

Cestou autem zpátky k univerzitě jsem přemýšlela. Nad svými nerealistickými plány na léto a nad blížícím se začátkem semestru. Do té doby se mělo stát ještě tolik věcí. Předsevzala jsem si, že do festivalu lodi *Mayflower* na konci prvního týdne nového semestru konečně řeknu rodičům, co si doopravdy myslím; o jejich neupřímnosti, se kterou neustále o všem rozhodují beze mě, a hlavně, že tak jednoduše ukončili moji terapii. Do té doby chci mít odškrtnutých co nejvíc bodů ze seznamu, abych si dodala dostatek sebevědomí. Upřímně řečeno, v tuhle chvíli se mi to ale zdálo jako naprosto nemožná věc. Nikdo se během několika málo týdnů nemohl stát